

[Mølgaard]

magtens side derimod, idet man etablerede en ekstraordinær grundskyld. Situationen er den samme i dag, behovet er det samme, men hvor er socialdemokratiet i dag? Er det på samme ansvarlige post, som det var i slutningen af 1950'erne? Jeg synes, der er en udfordring for socialdemokratiet, som jeg vil opfordre socialdemokratiet til at tage op. Som jeg understregede i går, har retsforbundet bidraget til at holde socialdemokratiet fast på ansvaret ved at lægge et jordreformforslag og et forslag om salg af jord i offentligt eje, som er et forslag, der i øvrigt nyder tilslutning i det socialdemokratiske kommunalpolitiske valgprogram anno 1981, på folketingets bord, og vi ser frem til, at socialdemokratiet lever op til den politik, der bl. a. dér er formuleret.

Vi står nu en situation, hvor vi diskuterer ændringsforslag til et forslag fra SF, hvor SF-forslaget går ud på at forlænge huslejestoppet i 12 måneder, og vi behandler et ændringsforslag hertil, som går ud på kun at forlænge huslejestoppet i 2 måneder som alternativ. Hvordan er så den ene og den anden side af salens indstilling til dette? Jeg synes, at det er ret grotesk læsning at studere tillægsbetænkningen. De, der principielt har tilkendegivet sig som ønskende principielt 12 måneders forlængelse af huslejestoppet, se, om ikke de er stået på ændringsforslaget og siger, at de kan anbefale, at den ændres fra 12 måneder til 2 måneder i lovforslaget. Ja men hvad er det dog for noget? Hvordan er det dog forklarligt på rimelig vis, at man stiger på og støtter et sådant ændringsforslag, uanset at man siger: vi foretrækker 12 måneder?

Venstre, konservative og fremskridtspartiet har klargjort, at de ønsker nul måneders forlængelse af huslejestoppet. Studerer man tillægsbetænkningen, vil man se, at de sandelig ikke vil gå ind for 2 måneders, de foretrækker 12 måneders forlængelse, fordi de går imod dette ændringsforslag, som betyder en mildnelse. Jo, jeg må sige, at det er såmænd rigtigt, som dette mindretal, godt nok med en anden mening, formulerer det: at der her foreligger en situation, hvor nogen har kompromitteret sig på en måde, der er uværdig for folkestyret, og samtidig har skabt en ganske ekstraordinær politisk og parlamentarisk situation. Det er gode ord, men med en lidt for indskrænket adresse, der dér er fremført.

Jeg synes, at de, der ud fra en eller anden lusketaktisk metode slutter sig til det ene eller det andet standpunkt, troende, at det vil nok alt i alt indebære, at så vil det endelige afstemningsresultat blive påvirket i denne eller hin henseende, påtager sig et overordentlig stort ansvar i denne situation. For ingen er i stand til at stå frem og dokumentere, hvad det endelige resultat ved den endelige afstemning efter afstemningen om ændringsforslagene vil blive. Tænker vi os ændringsforslaget vedtaget, foreligger der én situation, tænker vi os ændringsforslaget forkastet, står vi med et alternativ imellem nul eller 12 måneders huslejestop, og dér kan de, der har medvirket til at forkaste 2 måneders forlængelse-forslaget, blive medansvarlige for en gennemførelse af en 12 måneders forlængelse.

Jeg vil godt, også af resultatmæssige årsager, advare imod en sådan taktisk stemmemanøvre, der strider mod det enkelte medlems personlige overbevisning om, hvad der er den rette politik. Ingen aner, hvad det er for et afstemningsresultat, vi har at tage stilling til, når vi stemmer endeligt om loven.

Men lad mig sige det så klart som muligt, at der ikke skal herske den ringeste tvivl om, at retsforbundet foretrækker nul måneders forlængelse af huslejestoppet. Nul måneders. Det er på tide at afvikle huslejestoppet. Det er givet, at vi vil stemme imod lovforslaget, uanset hvordan det kommer til at foreligge endeligt, når der er taget stilling til ændringsforslaget. Vi foretrækker nul måneders, vi vender os mest imod 12 måneders forlængelse af huslejestoppet. Det er retsforbundets standpunkt.

Glensgård (FP):

Fem medlemmer i dette ting, fru Inge Krogh, hr. Steffensen, hr. Chr. Christensen, hr. Poul H. Møller og hr. Arne Bjerregaard, har en mærkværdig måde at arbejde på, i hvert tilfælde i salen. Men for at vi nu kan være helt sikre, vil jeg godt stille et spørgsmål, ikke til hr. Arne Bjerregaard, men til de øvrige fire medlemmer: kan vi nu være sikre på, at de fire øvrige medlemmer er til stede i salen, når vi skal stemme? Eller er der en aftale mellem hr. Chr. Christensen og hr. Arne Bjerregaard om, hvor mange af medlemmerne der skal sendes på toilettet, som vi